

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2016/17, 24. april 2017, številka 4, letnik VI

Intervju z Matejem Jazbinškom: »Veseli smo sodelovanja s
šolo«

Domišljijski spisi

Knjižnica Debro: Žabec in tujec

Knjižni predlog: O dečku

Petletnica Kratkočasnika: Novinarski večer

Pozdravljena, pomlad!

Dan zdravja

Raziskovanje prestolnice bivše Jugoslavije

Plavalni tečaj

Aljož Kaluder 8. 5.

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 24. april 2017, številka 4, letnik VI

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Barbara Grešak, Eva Štavl, Sara Planko, Matic Lokošek, Žan Lokošek, Nerim Gavranović, Petra Žumer, Tina Vorina, Jakob Pirš, Gaja Lapornik

Naslovnica: Aljaž Kaluder

Podlaga strani: Špela Videc

Reklamni oglas: Klaudija Košenina

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU

»Veseli smo sodelovanja s šolo«

Aprila obeležujemo mednarodni dan knjig za otroke in svetovni dan knjige in avtorskih pravic. Zato smo na pogovor povabili direktorja Knjižnice Laško Mateja Jazbinška, ki je povedal marsikaj zanimivega.

Kakšno mesto ima po vašem mnenju knjiga v družbi? Znamo Slovenci ceniti dobro čtivo?

Mogoče ste že slišali za raziskave o bralnih navadah Slovencev. Raziskava je namreč pokazala, da več kot polovica Slovencev v obdobju enega leta ni prebrala nobene knjige, kar je kar zaskrbljujoč podatek. Tako splošne knjižnice kot tudi drugi na tem področju si ves čas prizadevamo tudi z različnimi projekti za stalno izboljševanje odnosa do knjige.

V zadnjem času klasičnim knjigam konkurirajo elektronske. Tudi Knjižnica Laško širi tovrsten nabor. Kakšen je odziv bralcev?

Zaenkrat odziv bralcev ni ravno velik, pri nas ponujamo sistem Biblos, enako kot tudi ostale slovenske knjižnice. Verjetno je razlog v tem, da še ni veliko izbire, a tudi programska oprema in način, kako si izposoditi elektronsko knjigo, sta kar zapletena. Letos naj bi bil narejen nov uporabniški vmesnik, tako da za takrat računamo, da bo vse skupaj lažje za uporabo in da bo več zanimanja. Tudi v Knjižnici Laško načrtujemo aktivnosti za promocijo uporabe elektronske knjige. Ampak zaenkrat, kot sem že rekel, še ta uporaba ni velika in verjetno je težava v tem, da mlajši bralci več teh elektronskih knjig kupujejo kar v angleščini na Amazonu. Menim, da to je ena od nevarnosti, ki jih prinaša elektronska knjiga.

Kateri vrsti knjige osebno dajete prednost? Zakaj?

Osebno dajem prednost tiskani knjigi. Tudi v svetovnem merilu je bil recimo pet do deset let nazaj pojav e-knjig in so bile napovedi, da bodo povsem zamenjale tiskane knjige, ampak v zadnjih letih se to spreminja. Sam zadevo vidim tako, da elektronska knjiga ni konkurent tiskani knjigi, ampak so druge oblike, ki jih prinašajo

elektronski mediji. Torej so lahko to Google, Youtube in vsa ta družbena omrežja ... Pri tem se mi zdi, da bodo tudi v mlajših generacijah tisti, ki bodo radi brali, raje brali romane v tiskani obliki. Zagotovo pa bo uporaba e-knjig še naraščala ...

Menite, da bodo elektronske knjige nekoč prevzele mesto klasičnih in jih potisnile v ozadje?

Ne, mislim, da ne bodo. Večja se mi zdi bojazen, da bo upadlo branje knjig, naj bo to tiskanih ali elektronskih. Menim, da so včasih ljudje večino

informacij prejeli s pomočjo knjig, danes pa večino pridobivajo na spletu. Tako da tu vidim večjo nevarnost, drugače pa tudi raziskave dijakov in študentov kažejo, da se raje učijo iz tiskanih učbenikov kot iz elektronskih. Mislim, da nam je tiskana oblika še vedno bolj pisana na kožo.

Pogosto lahko slišimo komentarje, da Slovenci premalo beremo. Se strinjate s tem?

Da, strinjam se. Čeprav moramo vedeti (tudi), da obstajajo različne oblike branja. Zame osebno je tudi to, če nekdo prebira dnevni časopis ali neko resno revijo, koristno branje. Čeprav mislim, da na ta način še vseeno premalo beremo in da nam preveč časa in pozornosti vzamejo te kratke informacije in novice. Tako kot pač delujejo elektronski mediji in pametni telefoni. Ne mislim, da bi morali veliko brati knjige, ampak da bi morali vzdrževati eno takšno bolj poglobljeno branje.

Se vam zdi pomembno, da poskušamo bralne navade privzgajati že najmlajšim?

Da, seveda. Tudi to pokaže večina raziskav, da je še vedno najpomembnejši dejavnik družina. In kjer je v družini nek odnos do branja, nekakšen

zgled pri starših, se to v veliki meri privzgoji tudi otrokom. Seveda je pomen vrtca in kasneje šole tudi velik. In seveda tudi splošnih knjižnic na tem področju, da poskušamo mlade čim bolj vključevati. Ker če teh navad ne privzgojimo v otroštvu, je potem toliko težje v odrasli dobi.

V otroških letih ste zagotovo radi brali. Kako se spominjate tega obdobja? Katera knjiga vam je najbolj ostala v spominu? Zakaj?

Mogoče vas bo to presenetilo, ampak v osnovni šoli nisem nič kaj veliko bral leposlovja. Spomnim se, da sem že zelo kmalu veliko pregledoval razne atlase, leksikone in zemljevide. Te sem imel zelo rad, spomnim se tudi Guinnessove knjige rekordov, ki se je v mojem otroštvu šele začela. Rad sem imel tudi stripe in prebiranje raznih časopisov in revij. Tudi ljudske pravljice so mi bile pri srcu, zelo se spomnim Svetlane Makarovič, ki mi je bila takrat in mi je še vedno všeč. Sploh kakšna Sovica Oka. Pravljičica, ki sem jo imel najraje oziroma sem jo največkrat poslušal, pa je Kraljična na zrnu graha.

Ob omembi mednarodnega dneva knjig za otroke ne moremo mimo tega, da je posvečen znanemu pravljicarju Hansu Christianu Andersenu. Njegova dela so brez dvoma brezčasna. Kaj menite, zakaj je tako?

Zagotovo so njegova dela brezčasna, Kraljična na zrnu graha je namreč tudi Andrsenova. Pri študiju, ki sem ga obiskoval, so nas učili, da književnosti, ki je brezčasna, pravimo klasika ali klasična literatura. To pravzaprav pokaže šele čas, zato ne moremo že na začetku, ob izidu neke knjige, reči, da je klasika. Pri Andersenu je minilo že toliko stoletij, da to že lahko rečemo. Strinjam se s tem, kar so nas učili na fakulteti: da so pomembni trije dejavniki, po katerih to presojava. Najprej, da je knjiga estetska, se pravi, da je večšina pisanja na visoki ravni. Recimo, da si zapomnimo cele stavke iz knjige, to se mi zdi, da je pokazatelj, da je knjiga res dobro napisana. Potem, da se iz knjige naučimo nekaj novega, torej da pisatelj piše o zanimivi temi. Če na primer pomislimo na Andersenove pravljice, imamo zelo raznolike teme ... In etična raven, kar pri pravljici pomeni, da ima nek nauk, da se nas na nek način dotakne in da nam da misliti. Mislim, da je to razlog za priljubljenost Andersenovih knjig.

V naši šoli v jesenskem času v sodelovanju s Knjižnico Laško organiziramo Noč branja. Odziv učencev je precejšen. Njihovi komentarji so vsako leto pohvalni. Kako pa ste vi zadovoljni?

Tudi mi smo zadovoljni. Kljub temu da imamo še veliko drugih dejavnosti, nas veliko knjižničarjev z veseljem sodeluje. To je nek poseben dogodek. Dlje časa se družimo na nek sproščen način, nevsiljiv. Tako poskušamo ljubezen do knjig in branja nekako preko teh dogodkov posredovati učencem ...

Ko že ravno govorimo o sodelovanju – vrsto let šola in knjižnica sodelujeta tudi pri projektu Megakviz, letos smo skupaj pripravili tudi literarni večer in okroglo mizo ob petletnici šolskega časopisa Kratkočasnik ... Kakšna so vaša pričakovanja oziroma želje na tem področju?

Glede sodelovanja s šolo smo zelo zadovoljni. Mislim, da smo na obeh straneh odprti in pripravljeni na kaj novega. Veseli smo, da sodelujemo, poleg vseh teh dejavnosti bi si želeli v okviru pouka pritegniti učence za kakšno dejavnost v knjižnico. Recimo po pouku pripravljamo že neke vsebine, ampak vemo, da je težko, ker je veliko vozačev in drugih aktivnosti, ampak se bomo potrudili in verjamemo, da nam bo uspelo tudi na drugačen način.

In za konec ... kaj bi povedali učencem, zakaj je branje pomembno?

Že lani, ko je bil ob zaključku Megakviza, ki se ga udeleži veliko učencev iz šole, naš gost Boštjan Gorenc Pižama, je izrekel eno dobro misel, ki jo rad večkrat ponovim. Kdor ne bere, živi samo eno življenje, kdor pa bere, živi tisoč življenj. In se mi zdi, da je to tisto, ki nekako povzame vse, zaradi česar je treba brati. Se pravi, da spoznavamo druge svetove, se vživljamo v neke situacije, bogatimo svoje razmišljanje in svoj besedni zaklad. Nenazadnje se ob knjigi tudi umirimo, kar se mi zdi, da je za mlade generacije vedno bolj pomembno. Po drugi strani nas te elektronske naprave delajo nervozne in čas s knjigo je nek poseben čas. Tisti, ki berete, pa to tako ali tako veste. Mi lahko takole ostalim povemo, ampak to mora vsak sam začutiti.

Barbara Grešak, foto: osebni arhiv M. Jazbinška

Dan in noč

Ko sonce zaide,
se noč prebudi,
človek na zemlji trdno zaspi.

Prijatelj

Prijatelj je vedno s tabo.
Ko se ti po zasneženem hribu mudi,
on stopi na smuči.
V sanjah klepetata.
Ali greva na sladoled?
Ker prijatelj ti pomaga
in razlaga težke stvari.
Če se skregata, le preštej do tri in že hiti.
Odpelje se z vlakom ljubezni in se spremeni.

Eva Štavič

Risba: Sara Planko

Sara Šta.

DOMIŠLJIJSKI SPISI

Nenavadne sanje

Če bi se mi sanje uresničile. To bi bilo super. Nekega dne sem si res to zaželel, saj sem imel zelo nenavadne sanje.

Popeljale so me v nek zelo nenavaden svet, ki ga še nisem videl. Na tem svetu sta bila dva zelo nenavadna človeka zelene barve. Nisem vedel, kdo sta, ampak bil sem radoveden, zato sem ju vprašal po imenu. Povedala sta mi, da je eden Miha in drugi Tadej. Zelo kmalu smo se spoprijateljili.

Nato sta me nova prijatelja odpeljala v svoj dom. Bil je zelo čuden, saj je bil zgrajen pod zemljo. Hrana je bila še bolj čudna, saj je bila v obliki kroglic. Prijatelja sta mi rekla, da če poješ eno, si sit ves dan. In res sem jo pojedel. Nato sta me popeljala do poglavarja tega mesta. Ščitili so ga orjaški pisani zmaji. Ko smo prišli do njega, sta mi ga Miha in Tadej predstavila. Poglavar me je najprej čudno gledal, saj sem bil drugačne barve kot prebivalci tega mesta, ampak kmalu sem mu postal všeč. Nato sta me prijatelja popeljala v velik črn in strašen gozd.

Nisem imel izbire, moral sem jima slediti, saj se sam v tem svetu nikoli ne bi znašel. Kar nekaj časa smo hodili in potem je naenkrat iz grmovja skočil velik volkodlak. Na srečo sta Miha in Tadej s seboj imela poseben kamen, ki ga je spravil v smeh in se je kar naprej smejal. Mi pa smo hodili naprej. In ko smo prišli do konca gozda, sem tam zagledal poln travnik sladkarij in bonbonov. Pobrli smo jih, kolikor smo jih lahko, in odšli nazaj v mesto. Na poti je bil še vedno volkodlak in se smejal. Čez nekaj minut smo prišli nazaj v mesto in tam, kjer sem prišel v ta svet, sem tudi izginil. Slišal sem, kako je zazvonila budilka. Zbudil sem se v postelji in v rokah sem imel polno lizik in bonbonov.

Matic Lokošek

Potovanje s časovnim strojem

Če bi bili v letu 2799, bi bilo vse drugače. Mogoče nas takrat sploh ne bo več.

Bine se je odpravljaj v šolo. Ampak drugače kot zdaj. Imel je letečo desko. Ni imel torbe. Vse, kar so se učenci naučili, so vnesli v tablični računalnik. V šoli se ni imel prav lepo. Dobil je trojko pri matematiki. V šoli so imeli posebne čelade, ki so jih nadeli učencem. Te so ugotovile, koliko znajo. Pouk ni trajal dolgo. Le pet minut.

Šel je domov na zajtrk. Doma so imeli napravo, ki so ji samo povedali, kaj bi jedli, in so že bili siti. Njegov oče je bil nesramno bogat. Razmišljal je samo o denarju in službi. Binetova mama se je ločila od očeta.

Oče Jernej se je ravno odpravljaj v službo. Denarja, ki ga je zaslužil, ni znal pametno porabiti. Kupoval je drage avte, ki so voznika vozili sami. Svojemu sinu ni ničesar privoščil. Oče se je vračal domov, Bine pa je po nekakšnem hologramu gledal žogobrc. Ta hologram je bila televizija. Žogobrc pa je bila različica nogometa. Pravzaprav je bil to novejši nogomet, kjer so igrali roboti. Oče je rekel, naj prestavi na znanstveno podelitev. Bine je prestavil in ravno je govoril znanstvenik, ki je izumil časovni stroj.

Jernej je izum hotel takoj kupiti in preizkusiti. Šel je k znanstveniku, ki živi v Londonu, in to z vlakom, ki ga je nemudoma pripeljal tja. Znanstvenik mu je dovolil preizkusiti časovni stroj in to zastonj. Časovnemu stroju je naročil, naj ga odpelje v leto 2820. Videl je, kako sta za mizo sedela dva možaka. En star in en mlad. Prepirala sta se, ker je starejši zapravil ves denar za avte in zdaj nimata več niti centa. Mlajši je izstopil iz hiše in odšel.

Jernej je takoj dojel, kdo sta ta človeka. On in njegov sin. Jernej se je vrnil domov in se opravičil Binetu. Večino denarja je dal revnim in to zaradi kratkega potovanja s časovnim strojem. Čez enaindvajset let sta postala slavna, saj je oče Jernej spremenil prihodnost.

Žan Lokošek

Denar raste

Če bi imel nore sanje, bi se glasile tako. Živel bi v zelo nenavadni deželi, kjer bi hrana govorila. Poglavar te dežele bi bil Suhko Kruhko, župan občine pa bi bil kapitan Sirovo Štručnik.

Vsi so ju oboževali, celo Neoboževalna Jajčka. Nekega dne je Lojze Rogliček našel drevo denarja. Hotel ga je skriti in obdržati čisto zase. Zasledoval ga je kmet Olupljena Banana. Novico je šel hitro povedat Suhku Kruhku, ker je mislil, da bo dobil nagrado. Suhko Kruhko je Roglička, namesto da bi se razjezil in ga dal v ječo, nagradil z doživljenjsko zalogo marmelade in čokolade. Poglavar je zakričal: »Bogati smo!« Poslal je vse služabnike, naj gredo potrgat denar. Rogličku se je drevo zasmililo, kajti reklo mu je: »Če ne bo na meni vedno vsaj enega bankovca, bom umrlo.« Rogliček se je odločil, da mora drevo zaščititi. Gledal je, dokler ni poglavar odšel, nato je skrtil en bankovec. Ampak prav kmalu je ta denar našel Partizanski Paradižnik in ga vzel. Na drevesu je bilo le še 107 bankovcev. Ko jih je bilo le še deset, so služabniki legli in rekli: »Spočijmo se, nato naj poglavar potrga zadnjih deset.« Zbudili so se in poglavar je bil pripravljen.

Ko je bil ravno pri tem, da pobere zadnji denar, ga je drevo udarilo z vejo po glavi. Mislil je, da je to le veter. Nenadoma pa ni več čutil veje. Padel je na tla. Rogliček si je oddahnil, da kralj ni odtrgal denarja. Tako so sklenili, da vsako leto na drevesu pustijo le en bankovec.

Žiga Pfajfer

Superpero

Bil je 14. april. Ta dan je bil moj rojstni dan. Ko sem se zbudil, sem bil zelo vesel. Mama in oče sta mi prva čestitala. Kupila sta mi tudi darilo.

Hitro sem vzel darilo in ga z največjim veseljem odprl. Škatla je bila zelo velika, zato sem mislil, da sta mi kupila avtomobil na daljinsko upravljanje. Ko sem odprl škatlo, sem na dnu videl samo pero. Bil sem žalosten, ker nisem dobil avtomobila na daljinsko upravljanje. Starša sta mi povedala, da sta mi naročila avtomobil, ki sem si ga vedno želel, ampak se je očitno zgodila pomota. Oče je šel na pošto, jaz pa sem žalostno sedel in upal, da bom dobil svoje pravo darilo.

Ko sem videl, da je prišel oče, sem veselo skočil. Hitro sem šel k vratom in videl, da nima ničesar v roki. Vzel sem pero in šel v svojo sobo, da bi naredil domačo nalogo, ki bi jo moral narediti že v petek. Odprl sem zvezek, nato pa ves začuden obstal. Mislil sem, da sanjam. Pomel sem si oči, ampak se ni čisto nič spremenilo. Videl sem, kako je pero vzletelo, se pomočilo v malo črnila, ki je ostalo v moji bombici, in začelo pisati mojo domačo nalogo. Bil sem zelo začuden. Bilo me je malo strah, ker nisem vedel, kaj vse to pero sploh zmore. Povedal sem očetu in mami, a mi nista verjela.

Bil je ponedeljek. Vzel sem svojo torbo in šel v šolo, zraven sem vzel še svoje pero in črnilo. Ta dan smo imeli test. Bilo me je strah. Ko se je začel pouk in nam je učiteljica razdelila teste, se je pero dvignilo in v minuti končalo test. Vzel sem test in ga dal učiteljici. Skoraj jo je kap, ko je videla, da sem končal. Vzela ga je in pregledala. Čez štirideset minut je zvonilo in povedala mi je, da imam vse točke. Dobil sem pet in od veselja skočil v zrak. Povedal sem mami in bila je vesela.

Tako sem svoje pero vzel vsak dan v šolo in nikoli se ni zmotilo.

Nerim Gavranović
Risba: Petra Žumer

KNJIŽNICA DEBRO

Žabec in tujec

V petek, 17. februarja, smo v avli vrtca v Debru pripravili novo pravljичno uro v sklopu skupnega projekta, ki traja že tretje šolsko leto.

Po uvodnem pozdravu so otroci najprej rešili uganko in tako ugotovili, da bodo poslušali pravljico in pesem o žabi oziroma žabcu. Pripovedovali so o tem, katere pravljice o žabcu že poznajo, kakšen je v njih žabec in kdo so njegovi prijatelji. Nato sem knjižničarka prebrala pravljico Maxa Velthuijsa *Žabec in tujec*. Otroci

so pridno poslušali, kar so dokazali, ko so ob ilustracijah v slikanici pripovedovali o odnosu žabca in njegovih prijateljev do Podganka, ki se je kot tujec naselil v njihovi bližini. Potem smo se pogovorili o tem, kako se ljudje vedemo do tujcev, priseljencev. Za konec so prisluhnili še pesmici Otona Župančiča *Žabe*.

Lidija Toplišek

KNJIŽNI PREDLOG

O dečku

Knjigo O dečku je napisala Sonya Hartnett, rojena leta 1968. Je avstralska pisateljica za otroke, mladostnike in odrasle. Prejela je številne nagrade s področja mladinske književnosti. Do zdaj ji je uspelo izdati že 18 literarnih del (večinoma romanov), prvo knjigo je izdala že pri 15 letih. Knjigo O dečku je založila družba Piano leta 2002, med drugimi pa sta njeni deli tudi Metulj in Srebrni osliček.

Zgodba se dogaja leta 1977 v domu Adrianove babice Beattie, v šoli, v katero hodi glavni junak, in v parku. Adrian je devetletni glavni junak te knjige. Je sramežljiv, poslušen in ubogljiv deček, boji se osamljenosti, kar se še posebej kaže v tem, kako posluša svojo babico in se ne pritožuje ter kako skuša ustreči Nicole. Adrian je malce preveč zadržan, ne upa si stopiti med ljudi in ga je preveč strah zavrnitve, razlog za to je njegova mama.

Beattie je Adrianova babica, ves čas se pritožuje nad Adrianom, a ga ima vseeno zelo rada. Bralec si želi, da bi bila bolj nežna do Adriana, saj je šel čez veliko ovir v življenju. Rory je Adrianov stric, je človek, ki se je zaprl vase, a ima svojega nečaka zelo rad, rad mu govori neumnosti in mu skuša stati ob strani, kljub temu da je svoja čustva zavrgel že dolgo časa nazaj. Rory je dober človek, zaradi svoje sproščenosti je ljubezniv lik.

Nicole je dvanajstletna deklica, je zelo osorna in velikokrat nesramna, vendar kljub temu želi ostati Adrianova prijateljica in ji je mar zanj. Včasih je preveč osorna, a to je le maska, saj je v ozadju zelo »čustveno poškodovana« deklica.

Clinton je Adrianov najboljši prijatelj in ni razvajen, kljub temu da mu mama kupi vse, kar si želi. Adrian je nekako »prisiljen« biti njegov prijatelj, saj noče biti sam. Na začetku je njegov karakter še dokaj sprejemljiv, vendar se to mnenje kasneje v zgodbi zelo spremeni.

Zgodba se začne tako, da trije Metfordovi otroci izginejo, potem ko grejo iskat sladoled, a ne kupijo niti sladoleda niti se ne vrnejo domov.

Na televiziji je objavljen prispevek o morski pošasti in Adrian ga gleda ter je navdušen, babica

pa se jezi nanj, saj mu češe, on pa ne želi biti pri miru. Pripravlja se je na odhod v šolo, ko ga pokliče stric in mu pove, da kristal poje in da mu bo enkrat pokazal, a ker Beattie ne mara čakati, Adrian hitro stekče do babice.

Šole ne mara niti mu ni zoprna, bolj kot ne je neopazen, le pri likovnem pouku so vsi navdušeni nad njegovim talentom. Ima najboljšega prijatelja Clintona Tulla, ki nosi debela očala in ni razvajen, kljub temu da mu mama kupuje vse mogoče. Prijatelja sta zato, ker sta oba bolj ali manj neopazna.

V Adrianovi šoli je deklica Sandra, ki ima vzdevek Konjarka, saj je neukrotljiva in je najbolj kljubovalen ter »utrgan« otrok v šoli. Želi si biti konj, obnaša se tako in s sabo ima konjsko uzdo. To me je presenetilo, saj ne vem, če si v resničnem življenju znam predstavljati otroka, ki se obnaša kot konj.

Zvečer so na televiziji ponovno poročila in pojavijo se Metfordovi otroci. Predvidevajo, da jih je ugrabil koščen moški, star od osemnajst do trideset let. Rory pride do Adriana in mu pove, da je njihov sosed oddal hišo v najem in da je opazil le očeta in tri otroke, kar se mu je zdelo nenavadno in mu je celo prišlo na misel, da je otroke ugrabil lasten oče.

Rory je zelo zaprt vase, saj je minilo le leto od smrti njegovega očeta, pred tem je imel prometno nesrečo, v kateri je »ubik« dušo svojega prijatelja, saj ta samo še vegetira. To se bralcu zdi precej pretresljivo, a pojasni, zakaj se Adrianov stric boji interakcije z ljudmi.

Adrian je prisiljen oditi ven, zato se odpravi v park, kjer vidi deklico, ki joče. Ta mu ukaže, da ji mora pomagati pokopati ptička, in ubogljiv

Adrian to storil. Sprva bralec ne mara Nicolinega karakterja, vendar ko se zgodba nadaljuje, se njen nesramen odnos do ljudi pojasnjuje.

Pokopljeta ga, nato ji Adrian pokaže zapuščen bazen ter tako nekako vzpostavi vez z Nicole. Domov se vrne pozno, zato ga babica oklofuta, saj želi, da bi čutil, kako zelo jo je skrbelo. To se zdi bralcu nemoralno in nepravilno do Adriana, saj mu babica ni rekla, da ne sme v park.

Naslednji dan pride na večerjo Adrianova teta Maggie oziroma Marta. Z Roryjem se ne razumeta že od zgodnjih let, a Beattie ju opominja, da v tisti hiši nič ne uide nikomur. Adrian stoji ob oknu dnevne sobe in razmišlja o tem, kaj se je zgodilo tisti dan v šoli.

Konjarka je ponorela in udarila učiteljico z uzdo, da ji je naredila rano na licu. Tudi ko je odšla k ravnateljici, je držala glavo visoko, saj ni obžalovala svojega dejanja. To se mi ni zdelo prav in sem upala, da bo ta otrok dobil neko kazen. Moja prošnja je bila uslišana, ko so Sandro poslali v dom za duševno motene otroke.

Naslednji dan se Nicole, njena mlajša sestra Joely in mlajši bratec Giles srečajo in tokrat ima Adrian s seboj igračko, ki tako zanima Nicole, da želi opraviti zamenjavo, a Adrian ne pristane nanjo. Med pogovorom pride neka ženska, ki začne objemati Nicole in njena sorojenca, ti pa se prestrašijo, saj ne vedo, kaj se dogaja. Nato pride ven sosed, ki pojasni ženi, da to niso otroci, ki jih išče. To se bralcu zdi čudno, saj je precej težko zamenjati tri obraze, a verjetno je tista gospa bila že čisto obupana, zato je to nekako sprejemljivo.

Adrian dobi priložnost, da spozna mater teh treh otrok. Nič ni mogla storiti, bila je že hudo bolna, zato je Nicole morala skrbeti za veliko stvari namesto nje. Njihova družina je zelo razčlenjena, kar pojasni Nicolin oster odnos in njeno previdnost do ljudi. Adrian tudi nima mame, oče ji je ga odvezel, saj duševno ni bila sposobna skrbeti zanj, vendar ga tudi on ni hotel, zato ga je dal v oskrbo njeni materi Beattie. To se zdi bralcu zelo grdo od obeh staršev, pojasni pa, zakaj je Adrian tako navezan na ljudi okoli sebe.

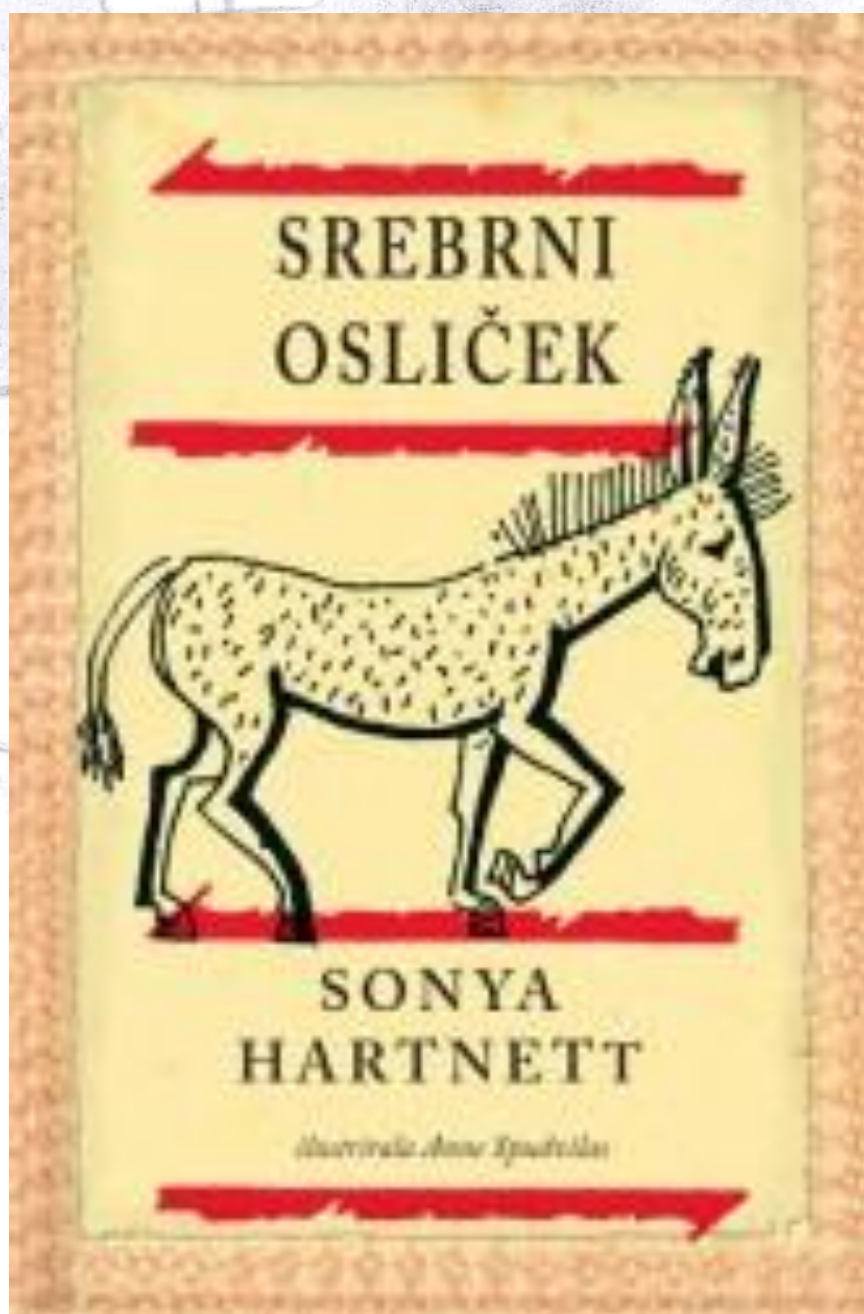
Za konec tedna odide prespat k Clintonu, a tam ga čaka popolnoma spremenjen prijatelj, poleg njega

je tam tudi Paul, najpopularnejši otrok v razredu, s katerim mu uničita zapeljivčka, njegovo igračko. Tako Adrian ve, da je njegovega prijateljstva s Clintonom konec. Pokliče babico in ta ga pride iskat. Ko pride domov, odide v sobo jokati in do njega pride stric, ki ga želi pomiriti, a ubogemu, nebogljenu bitjecu ne zna pomagati.

Ko se ponovno sreča z Nicole, mu ta pove, da ve, kje so izgubljeni otroci, ob vodi. Adrian »pobegne« od doma in se dobi v parku z Nicole. Ta ga vodi do zapuščenega kopališča, ki ji ga je on pokazal, in splezata čez ograjo. Nicole začne hoditi po plastičnem pokrivalu. Njegove niti popustijo in ko Adrian skuša pomagati, tudi sam pade noter.

Zgodba se konča tako, da Beattie misli, da je bil Adrian ugrabljen.

Pisateljica je napisala knjigo realistično, opisuje osamljenost devetletnika in vse ovire, na katere je naletel v življenju. Menim, da se želi postaviti v vlogo današnjih otrok in pokazati, kako svet ni le rožnat.

Tina Vorina

PETLETNICA ŠOLSKEGA ČASOPISA

Novinarski večer

V četrtek, 9. februarja, je Knjižnica Laško gostila tri profesionalne novinarke in dve mlajši srednješolski novinarki. Osrednjo temo večera so predstavljali televizija, radio, časopis, skratka novinarstvo.

Gostje so se zbrale ob petletnici delovanja šolskega časopisa *Kratkočasnik*. Za okroglo mizo so sedele Betka Šuhel Miholič, Ivana Stamejčič, Tatjana Cvirn, Nataša Grešak in Taja Jančič.

Prva je predstavila delo na televiziji, druga je povedala veliko zanimivega o delu na radiu in pri reviji, ki se ukvarja z digitalno fotografijo, tretja je kot nekdanja urednica in zdajšnja namestnica odgovorne urednice regijskega časopisa *Novi tednik* navedla veliko koristnih informacij, ko smo razpravljali o rabi slovenskega jezika v tiskanih medijih.

Zadnji dve gostji sta se spominjali let, ko sta pisali za osnovnošolski časopis, in sta nam iz prve roke lahko povedali o glavni razliki med tem, kako je bilo pisati za *Kratkočasnik* in kako je pisati članke, zdaj ko sta v srednji šoli.

Pogovarjali smo se o tem, kako se jezik spreminja, kako se to kaže v medijih in v vsakdanjem pogovoru, pa naj bo to med najstniki ali med odraslimi. Vse so se strinjale, da je zelo

pomembno, na kakšen način nekaj poveš. Na primer gospa Šuhel Miholič je razkrila, kakšen vtis na nas naredi televizijski napovedovalec. Samo njegov videz predstavlja 68 odstotkov gledalčeve pozornosti, kako nam nekaj sporoči, 24 odstotkov in kaj nam pove, samo 8 odstotkov. Torej je zelo pomembno tudi, kako so novinarji oblečeni.

Srednješolki sta se strinjali, da je na radiu preveč narečnega govora in da je to moteče. A ne samo za starejše poslušalce, tudi za mlade to ni prijetno. Slišali smo še marsikaj zanimivega in menim, da se je vsak malce zamislil o lastni rabi materinščine.

Tako se je pogovor z gosti bližal koncu in povabili so nas na ogled razstave po knjižnici. V vitrinah si je lahko vsak ogledal stare (in tudi ne tako stare) prispevke *Kratkočasnika*. Med njimi je bilo mogoče opaziti vse: od intervjujev in raznih reportaž do spisov, risbic, anket, šal, kritik ter drugih drobnarij, ki sestavljajo naš edinstven časopis.

Barbara Grešak
Foto: Jakob Pirš

PŠ ŠENTRUPERT

Pozdravljena, pomlad!

18. marca smo v naši šoli organizirali prireditev Pozdrav pomladi.

Skupaj smo pozdravili pomlad s prireditvijo za starše. Prireditev so z nastopom popestrili tudi Kulturno društvo Šentrupert, mešani pevski zbor in moški pevci iz Šentruperta.

Učenci so za svoje starše s svojimi učiteljicami pripravili raznolik in zanimiv program. Tako

učenci kot starši so zelo uživali. Ob koncu programa smo mamice obdarili z unikatnimi izdelki in lepimi željami. Očitno nam je uspelo priklicati pomlad, saj zunaj že vse cveti, a tudi sonce nas že prijetno greje.

Špela Vovk, foto: Davorin Hartman

DAN ZDRAVJA

Zelo pomembna telesna dejavnost

7. aprila smo obeležili že 67. svetovni dan zdravja. Na ta datum je bila pred 69 leti (leta 1948) ustanovljena Svetovna zdravstvena organizacija, ena vodilnih organizacij na svetu, ki se spopadajo z aktualnimi globalnimi zdravstvenimi vprašanji in določajo smernice razvoja.

Letos je bil dan zdravja posvečen ozaveščanju o depresiji, ki je najpogostejši vzrok bolezni in invalidnosti po svetu. Po ocenah Svetovne zdravstvene organizacije več kot tristo milijonov ljudi po svetu trpi zaradi depresije. To je bolezen, za katero sta značilni dolgotrajna žalost in izguba zanimanja za dejavnosti, pri katerih običajno uživamo, ob čemer je ovirano tudi naše vsakodnevno delovanje, ko s težavo poskrbimo za vsakdanja opravila.

Zato je še toliko bolj pomembno, da jemo zdravo hrano in da se veliko gibamo. Biti moramo zmerno telesno dejavni (na primer hitra hoja, lahkotno kolesarjenje po ravnem terenu, počasno plavanje) vsaj 150 minut na teden, na primer petkrat na teden po pol ure, ali visoko intenzivno telesno dejavni (tek, hoja po stopnicah, aerobika, tenis) vsaj 75 minut na teden, na primer trikrat na teden po 25 minut. Priporočljivo je sestavljati pestre obroke iz živil vseh skupin, hkrati pa

upoštevati uravnoveženost obrokov glede hranil in energijske vrednosti.

V naši šoli smo dan zdravja preživeli različno. Večina učencev je bilo razporejenih po skupinah, kjer so si ogledali različne filme na temo zdravja, se pogovarjali o tem ... Isti dan je bil v naši šoli Šolski plesni festival, tako da so imeli nekateri učenci plesno obarvano dopoldne.

Barbara Grešak

Gibanje je užitek

Dan zdravja smo tudi v debrski šoli izkoristili za pogovor o zdravem načinu življenja.

Ugotovili smo, da je ta dan zelo malo učencev v 1.b-razredu zajtrkovalo. Pogovorili smo se o pomenu zajtrka in ostalih obrokov. S pomočjo gibanja smo prikazali jutranje prebujanje, umivanje in zajtrkovanje.

Pogovor smo usmerili v pomen gibanja, počitka in osebne higiene. Po malici smo obuli športne copate, si nadedli nahrbtnike in se odpravili po poti proti Šmohorju. Da je bilo prijetneje, so nam družbo delali tudi učenci 1.a- in 2.a-razreda.

Zjutraj je bilo hladno, a kmalu nam je družbo začelo delati toplo sonce. Ko smo prišli do konca kolovozne poti, smo se usmerili nazaj v dolino in se sprehodili po drugi poti. Sprehod je bil zelo prijeten, saj smo vmes poslušali ptičje petje, opazovali cvetoče češnje in mravljičice pri delu.

Dan zdravja smo končali na šolskem igrišču, kjer so nekateri učenci izkoristili čas za počitek, drugi pa za nogomet, košarko, guganje. Zelo smo uživali in si želimo še več takšnih zanimivih dni.

Lidija Podmenik

PŠ ŠENTRUPERT

Raznovrstne dejavnosti

V sredo, 5. aprila, smo imeli v naši osnovni šoli naravoslovni dan na temo zdravja. Pripravili smo raznovrstne dejavnosti.

Učenci 2. in 3. razreda so se zelo potrudili in pripravili slasten ter zdrav sadni napitek, ki nam je dal nove moči.

Učenci 4. in 5. razreda so po skupinah izdelovali plakate na temo zdravja, zdrave prehrane, škodljivosti kajenja in o pomenu gibanja za zdravja.

Obiskala nas je tudi prijazna medicinska sestra, ki nam je podala kar nekaj poučnih in zanimivih informacij, na primer kako pomembna je osebna higiena za naše zdravje, kako se obvarujemo pred določenimi poškodbami, na kaj moramo biti pozorni, česa ne smemo početi ... Poučila nas je o rojstvu dojenčka in njegovi negi. Seznanila nas je, kako ukrepamo v primeru določenih poškodb in kako ravnamo s poškodovanci. Imeli smo se

možnost preskusiti v povijanju ran in imobilizaciji udov, kar je bilo zelo zanimivo.

V veliko veselje nam je bilo, da nas je ta dan obiskal gospod Milan Dernač, ki nam je na izredno zanimiv in pristrčen način prikazal ter približal življenje slepih. Predstavil nam je pisavo slepih, poudaril pomen palice za slepe in z veseljem odgovarjal na vprašanja, ki so jih zastavljali vedoželjni učenci. Gospodu Milanu se iz srca zahvaljujemo za njegov obisk, saj je s svojo pozitivno energijo, prijaznostjo in neizmerno voljo do življenja polepšal naš dan in se nam vtisnil globoko v srce.

Učenci se strinjajo, da je zdravje naše največje bogastvo, in se zavedajo, kako pomembno je, da poskrbimo za čim bolj zdrav način življenja.

Katja Juhart

POTOPIS

Raziskovanje prestolnice bivše Jugoslavije

Beograd je glavno mesto Republike srbske, bil pa je tudi glavno mesto bivše Jugoslavije. Mesto je zelo veliko, saj ima kar dva milijona prebivalcev, kar je toliko, kot jim ima celotna Slovenija.

Od doma smo se odpravili že v zgodnjih jutranjih urah, saj je pot do Beograda kar dolga. Na poti smo se pogovarjali o raznih stvareh. Prišel je tudi čas, ko nam je postalo dolgčas, saj nismo imeli več teme za pogovor. Po debelih šestih urah vožnje smo le prišli do cilja, Beograda. Tam smo se dobili s sorodniki.

Zelo sem bila navdušena nad tem, da smo se spet srečali, saj se drugače vidimo samo dvakrat na leto. Mami je predlagala, da bi si skupaj ogledali znamenit muzej Hišo cvetja.

S sestro najprej nisva vedeli, kakšen muzej je to, vendar nama je mami hitro razložila, da je v njem zgodovina države Jugoslavije. Muzej je zelo velik in veličasten, zato naju je obe navdušil.

Po ogledu smo se sprehodili po zelo lepem parku ob muzeju. Malo višje od njega je hiša, v kateri sta grobova bivšega predsednika Jugoslavije Josipa Broza Tita in njegove žene Jovanke Broz. Hiša se je vsem zdela zelo lepa in smo jo tudi z velikim spoštovanjem občudovali.

Čas je hitro mineval, zato smo se po končanem ogledu odpravili proti stanovanju, v katerem smo bili nadaljnje dni nastanjeni.

Naslednji dan so nas sorodniki odpeljali na kosilo. Jedli smo seveda čevapčiče, pleskavice, kajmak in lepinje. Manjkala ni niti srbska solata. Hrana je bila odlična in na koncu nam ni nič ostalo na krožnikih. Po kosilu je sledil ogled mesta.

Opazili smo veliko porušениh zgradb še iz druge svetovne vojne. Ko smo se sprehajali po Beogradu, smo opazili veliko ljudi, ki so prosili za denar kar na ulicah.

Prav tako smo med ogledom poslušali glasbo, ki so jo otroci in starejši ljudje igrali na ulicah in upali na zaslužek. Takrat so se mi vsi ti ljudje malce zasmilili, saj je bilo kar mrzlo zunaj.

Naslednji dan smo si ogledali Kalemegdan, ki je najlepši in največji park v Beogradu. Od tam se zelo lepo vidi, kako se reki Sava in Donava združita v eno. Kalemegdan je zelo lep in velik park. V njem smo si ogledali veliko trdnjavo, v kateri so razstavljeni topovi in tanki, prav tako smo videli zapore. Nad vsem smo bili navdušeni in kar nismo se mogli nagledati.

Kasneje je sledil še en ogled. Sprehajali smo se po Knez Mihailovi ulici. V izložbah trgovin smo videli kupe oblek. Mami in jaz sva bili navdušeni

nad celotnim ogledom, a si žal nisva kupili ničesar.

Tamkajšnji prebivalci so bili do nas zelo prijazni, kar nam je bilo zelo všeč. Vseeno pa so hitre jeze.

Dnevi so minevali zelo hitro in kmalu je napočil čas, da se poslovimo od sorodnikov. Sorodniki so nam obljubili, da bodo kmalu prišli k nam na obisk.

Potovanje domov je bilo dolgo. Ko smo prišli, sta nas pričakala babi in dedi ter spraševala, kako je bilo na potovanju.

Povedali smo, da je bilo zelo lepo in da smo videli veliko zanimivih stvari. Prav tako smo jima povedali, da bomo še kdaj odpotovali v Beograd, saj nam je bilo zelo všeč in smo domov prinesli veliko lepih spominov.

Gaja Lapornik

Foto: Wikipedia

PŠ DEBRO

Plavalni tečaj

V ponedeljek, 6. marca, smo učenci 1.b-razreda v Debru začeli obiskovati plavalni tečaj v Thermani.

Polni pričakovanj smo se s kombijem odpeljali v Thermano, kjer smo se najprej preoblekli v kopalke in se odpravili novim plavalnim dogodivščinam naproti. Spoznali smo učitelje plavanja, ki so nas najprej preizkusili, kako dobri plavalci smo. Razdelili smo se v skupine in začeli plavati. Najbolj všeč nam je bilo spuščanje po toboganu. Dve uri plavanja sta hitro minili in vsi smo že komaj čakali kosilo, saj so se naši

trebuščki v vodi hitro oglasili. Plavalni tečaj je trajal vse do petka, ko smo tudi staršem pokazali svoje plavalno znanje. Zelo smo uživali in plavali bi lahko še kakšen teden.

Bili smo zelo uspešni, saj sta dva učenca osvojila bronastega konjička, šest učencev je osvojilo srebrnega konjička in sedem zlatega, medtem ko je ena deklica osvojila delfinčka. Zdaj moramo znanje le še utrjevati.

Lidija Podmenik

PUST

Srednjeveški prebivalci našega mesta

Letos naša občina obeležuje obletnico nastanka trga in mesta.

Učenci predmetne stopnje so se preoblekli v srednjeveške prebivalce našega mesta, in sicer v mestno gospodo, kmete, duhovščino ... Za popestritev je poskrbel norček. Plačilno sredstvo so bili srednjeveški novci, vse je bilo brez davkov.

Ob srednjeveški glasbi in lepem sončnem dnevu smo uživali vsi sodelujoči in obiskovalci na pustni povorki. Še posebej smo bili veseli, ko smo osvojili tretje mesto.

*Biljana Jošovc
Foto: Boris Vrabc*

PŠ DEBRO

Veseli snežaki na pustni paradi

Veseli snežaki smo se zbrali, da bi še zadnjič zaplesali, se poveselili in se pred pomladjo pravočasno skrili. Zimi mahamo v slovo, z vami luštno je bilo.

V soboto, 25. februarja, smo se debrski prvošolci preoblekli v snežake in se udeležili pustne povorke po ulicah Laškega.

Vreme je bilo sončno, zato nas je skrbelo, da se bomo prehitro stalili. Za večino je bila to prva tovrstna izkušnja, v kateri smo neizmerno uživali. Še najbolj smo se razveselili slastnih mastnih

krofov, ki za pusta hrusta pač ne smejo manjkati. Izkušnja je bila prijetna, zato že zbiramo ideje za naslednje leto. Posebna zahvala staršem za sodelovanje in pomoč pri izdelavi kostumov.

Lidija Podmenik in Suzana Oder

OSNOVNA ŠOLA PRIMOŽA
TRUBARJA LAŠKO

vas vabi na prireditev

POKAŽI SVOJ TALENT,

—
KI BO 18. MAJA 2017
OB 17. URI V KULTURNEM
CENTRU LAŠKO.

VLJUDNO VABLJENI!

